Klasiklerle

TANIŞIYORUM

Dağların Kızı Heidi

3. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Dedesiyle birlikte Alpler'de yaşayan Heidi, arkadaşı Çoban Peter'le dağların eşsiz doğasında mutlu bir yaşam sürmektedir. Fakat küçük kızın hayatı ani bir haberle değişir...

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Dağların Kızı Heidi*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-3977-4
sertifika no: 11940
başarılar

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum - Dağların Kızı Heidi
Özgün adı: *Classicini - Heidi*

Johanna Spyri'nin Heidi *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2013, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Chiara Carminati
Kapak ve iç resimler: Desideria Guicciardini

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

3. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-3977-4
Sertifika no: 11940

Çeviri: Bahar Ulukan
Yayına hazırlayan: Sibel Doğru
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Johanna Spyri'nin

ünlü eseri

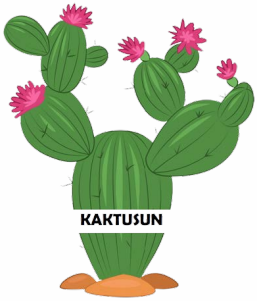
Dağların Kızı Heidi

Anlatan: Chiara Carminati

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
DAĞLARDA

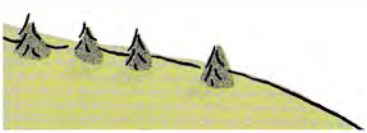

BİR HAZİRAN SABAHI, iki kişi dağın yamaçlarından yukarı tırmanıyordu.

Uzun boylu olan Dette Teyze'ydi. Nefes nefese kalmıştı, oflaya puflaya yürürken kendi kendine şu yaşlı adamın neden tutup da Alp Dağları'nın tepesinde yaşamayı seçtiğini soruyordu. Hemen yanı başındaki Heidi'ydi: Üstünde ona ağır gelen elbisesiyle beceriksizce yürümeye çalışan, bukleleri elma yanaklarını çevreleyen mini mini bir kız.

"Yoruldun mu Heidi?" diye sordu teyzesi.

"Hayır teyzeciğim. Ama çok terledim!"

Gerçekten de kırların ve ormanların tepesinde yakıcı bir güneş parlıyordu. Oysa Heidi'nin üstünde kat kat giysi vardı. Teyzesi Dette fazla valiz taşımamak için çocuğa tüm kıyafetlerini üst üste giydirmişti: atletini, günlük elbisesini, bayramlığını... Hepsinin üstüne de kocaman kırmızı şalını bağlamıştı.

Uzaktaki bir çatıyı fark eden Heidi, "Geldik mi teyze?" diye sordu. "Dedemin evi orada mı?"

"Daha gelmedik," diye yanıtladı teyzesi, biraz nefes almak için duraklayarak. "O gördüğün Çoban Peter'in kulübesi. Yolu yarıladık sayılır. Deden dağın ta tepesinde yaşıyor, oralar rüzgarlıdır..."

Dette Teyze düşünceli bir halde yeniden yürümeye koyuldu. Annesi ile babası öldüğünden beri küçük kızla o ilgilenmişti ama

artık bunu yapamayacaktı. Frankfurt şehrinde yaşayan zengin bir aile, ona temizlikçi olarak çalışması için iş teklif etmişti. Dette bu fırsatı kaçıramazdı.

"Dört yıl ona baktım sonuçta," diye düşünüyordu. "Şimdi başka birinin ilgilenmesinde bir sakınca yok. Alpler'deki ihtiyar onun dedesi, öyle değil mi? Şimdi sıra onda, biraz da o ilgilensin torunuyla." Ama yine de Dette'nin vicdanı huzursuzdu. Alpler'deki ihtiyar hakkında çok fazla söylenti vardı. İnsanlar onun huysuz, şüpheci ve öfkeli biri olduğunu söylüyorlardı. Heidi'ye nasıl davranacaktı acaba? Bu huysuz ve kimsesiz adam küçük bir kız çocuğuna gerektiği gibi bakabilecek miydi? Dette Teyze hem yokuş yüzünden hem de aklındaki endişeleri savmak için tekrar ofladı. "Dedesi sonuçta," dedi kendi kendine. "Ona bakmak zorunda, o kadar."

Dette kendi düşüncelerine kapılıp gittiğinden o sırada Heidi'nin uzaklaştığını fark etmemişti.

Küçük kız, Çoban Peter'in ıslıkları eşliğinde otların ve kayaların arasında zıplayarak dolaşan bir grup keçinin peşine takılmıştı. Ayakkabılarını, yün çoraplarını, şalını, üstündeki tüm giysileri çıkarmış; ayakları çıplak, üstünde sadece atletiyle, kahkahalar atarak, çimenlerde koşuşan sürüyü kovalıyordu. Peter bir anda ortaya çıkan kızı görünce çok şaşırmış, ama daha kendine gelemeden Heidi onu soru yağmuruna tutmuştu:

"Bu keçiler senin mi? Kaç tane? Nereye götürüyorsun onları? Ne yiyorlar? Şuradakinin adı ne? Bana da ıslık çalmayı öğretir misin?"

Dette Teyze, Heidi'nin yanında olmadığını fark edince neredeyse on dakika boyunca vadide ismini seslenerek onu aradı. Nihayet küçük kızın, peşinde Peter ve keçilerle birlikte geldiğini gördü. Fakat o da ne?!

"Heidi! Giysilerin nerede? Peki ya şalın? Sana aldığım ayakkabılar nerede?"

"Hepsi orada!" diye yanıt verdi Heidi sakin bir sesle ve birkaç yüz metre aşağıda, çimenlerin üstündeki bir yığını işaret etti. "Onlara ihtiyacım yok benim."

Dette Teyze giysileri almak için aşağı inmek zorunda olduğunu düşününce dizlerinin ağrıdığını hissetti.

"Aklın hep bir karış havada Heidi!" dedi iç çekerek. "Peter şu giysileri toplamaya sen iner misin? Karşılığında sana biraz harçlık veririm."

Harçlık sözünü duyunca Peter'in gözleri parladı ve bu isteği ikiletmedi. Sonuçta böyle bir fırsatın her gün karşısına çıktığı pek söylenemezdi!

Yaklaşık bir saat sonra, minik bir keçi ordusu, giysiler, çocuklar ve teyze Alp Dağları'nın tepesinde yaşayan dedenin kulübesine ulaşmışlardı.

Dede etkileyici bir adamdı; çalı gibi kaşları ve uzun gür sakalı ona hırçın bir hava veriyordu. Onu, kulübenin önüne çektiği bir banka oturmuş, yüzünü güneşe vermiş, piposunu içerken buldular.

Yaşlı adam onları görünce kaşlarını çattı.

"İyi günler amca," diye söze başladı Dette. Sonra derin bir nefes alıp, karşısındakinin yanıt vermesini beklemeden, söyleyeceklerini bir çırpıda deyiverdi: "Bu kızın adı Heidi, senin torunun. Onu son görüşünden beri tam dört yıl geçti. Bu süre boyunca ona ben baktım, onu kendi kızım gibi büyüttüm. Ama artık bunu yapamam. Bu yüzden de onu buraya, sana getirdim."

Yaşlı adamın yüzündeki ifade sertleşti.

"Ne diyorsun sen?" dedi.

"Senden başka kimsesi yok," diye sözlerine devam etti Dette. "Ben üzerime düşen görevi yaptım, şimdi sıra sizde!"

Yaşlı adam ayağa kalktı.

"Ben ne anlarım çocuk bakmaktan!" diye söylendi.

"Anlamaya gayret etmen gerekiyor!" diye itiraz etti Dette öfkeyle. "Üzgünüm ama böyle bencilce yaşamaya devam edemezsin artık!"

Bu sözler yaşlı adamı daha da sinirlendirdi.

"Kes sesini ve git buradan!" diye haykırdı. "Haydi! Yok ol!"

Dette Teyze alelacele Heidi'yi öptü ve biraz yaşlı adamın hiddetinden kaçmak, biraz da fikrini değiştirmesinden korktuğu için hızla yokuş aşağı inmeye koyuldu.

Heidi büyüklerin konuşmalarını pek dinlememişti. Büyüleyici bir gösteri izliyormuşçasına hayranlıkla dedesine bakıyordu.

Heidi ortalıkta çıplak ayakla koşturup dururken yaşlı adam bir süre sessiz kaldı.

"Bak dede!" diye haykırıyordu Heidi. "Keçi gibi zıplayabiliyorum! Bana evini gezdirmeyecek misin?"

Dedenin kulübesi son derece sadeydi. Sadece bir odadan ibaretti. Odanın içinde bir masa,

bir sandalye, bir yatak, şömine ve bir de dolap vardı.

"Ben nerede uyuyacağım?"

"Nerede istersen," dedi dedesi.

Tam Heidi'nin istediği yanıttı bu! Hemen kendisi için kulübedeki en iyi yeri aramaya koyuldu ve samanlığa çıkan tahta bir merdiven keşfetti. Yukarıdaki yuvarlak küçük bir pencereden içeri güneş ışığı giriyor ve içeriyi samanlardan yansıyan altın bir ışıkla aydınlatıyordu. Heidi buraya bayılmıştı.

"İşte yatağımı buldum!" diye haykırdı sevinçle.

Dede merdivenden

tırmanıp bakınca, Heidi'nin vadiyi gören pencerenin tam altına, kendine samanlardan bir döşek ve yastık yaptığını gördü. Yaşlı adamın gözleri sevinçle parladı. Belki de sakalının altında gülümsüyordu bile.

"Çarşaf ve yorgan getireyim sana," dedi dede, aşağı inerken. Kısa bir süre sonra, samanların küçük kızın sırtına batmaması için kalınca güzel bir çarşaf ve üstüne örtmesi için keten örtüler getirdi. Heidi'nin harika bir yatağı olmuştu.

"İnsanın hemen uyuyası geliyor!" dedi Heidi memnuniyetle.

"Biraz erken değil mi? Önce bir şeyler yemelisin."

Beraberce sofrayı kurdular ve dede şöminede peynir kızarttı.

"Ben nereye oturacağım?" diye sordu Heidi etrafına bakarak. Gerçekten de içeride sadece bir sandalye vardı, çünkü o güne dek kimse yaşlı adamın evine yemeğe gelmemişti. Dede tek kelime etmeden alet edevatlarının bulunduğu küçük odaya gitti ve uzun süre içeride kalıp testere ve zımparayla çalıştı. Dışarı çıktığında elinde tam Heidi'nin boyuna göre, yepyeni, güzel bir tabure vardı!

Akşam olunca, rüzgar kulübenin arkasında üç koca çam ağacının dallarını sallamaya başladı. Dört bir yandan Peter'in keçileri çağıran ıslıkları duyuluyordu. Biri beyaz diğeri siyah iki keçi, sürüden ayrıldılar ve ellerindeki tuzu yalamak için dedeye koştular. Heidi onları okşayabileceği için sevinç içindeydi.

"Bunlar bizim mi dede? Bizim keçilerimiz mi? Hep bizimle mi kalacaklar? Burada, ahırda mı? Sabahları Peter'le kırlara gidip akşam geri mi dönüyorlar? Her gün mü? Sonsuza kadar mı?"

Dede koca bir kaseyi keçilerin birinden yeni sağdığı sütle doldurdu. Heidi sütü bir seferde içip bitirdi.

"Bugüne dek içtiğim en nefis süt bu!" dedi küçük kız mutlulukla.

Yaşlı adam, tıpkı rüzgarın çamların arasında dans ettiği gibi zihninde dolanan yepyeni düşüncelerle Heidi'yi izliyordu.

Karanlık çöker çökmez Heidi koşup yeni yatağına uzandı. Kendini hiç böylesine iyi hissetmemişti. Samanların tatlı kokusu eşliğinde hemen uykuya daldı.

Gece boyunca rüzgar giderek şiddetlendi. Kulübenin kirişlerini şiddetle sarsıyor, şöminenin içinden rüzgarın tehditkar uğultuları yükseliyordu. Dede, Heidi'nin korkmuş olabileceğini düşündü. Sessizce tahta merdivenden yukarı çıktı. Tam o sı-

rada, ay ışığı küçük yuvarlak pencereden samanlığı aydınlatıyordu. Heidi pembe yanaklarını aydınlatan bir gülümsemeyle rüyalarla dalmış, mutluluk içinde uyuyordu.

Ertesi gün Heidi Peter'in ıslığıyla uyandı. Keçileri dededen alıp kırlara götürmek için kulübeye gelmişti. Güneş ışığı yuvarlak küçük pencereden giriyor, içeriyi altın bir ışıkla aydınlatıyordu. Heidi, Peter keçileri alıp götürmeden onlarla vedalaşmak için aceleyle dışarı çıktı.

"Sen de Peter'le kırlara gitmek ister misin?" diye sordu dedesi.

"Evet! Tabii ki!" diye haykırdı Heidi neşeyle havaya zıplayarak. "Haydi Peter, gidelim!"

Dedesi "Sakin ol, sakin ol," diyerek onu durdurdu. "Önce güzelce yıkanmalısın, yoksa güneş üstüne güler. İşte küvet."

Heidi hemen dedesinin sözünü dinledi, güneşin üstüne gülmesini istemiyordu.

"Keçilerin kumandanı, bugün sana çok hareketli birini emanet ediyorum..." dedi yaşlı adam Peter'e. "Kaybolmamasına ve kayalıklara yuvarlanmamasına dikkat et. Bu kasenin içine de onun için süt sağ! Hazır mısın Heidi?"

Kırlarda yürürken Heidi hayretler içinde etrafına bakıyor, her şey onu şaşırtıyordu. Dört bir yanda çiçekler vardı, sanki onu selamlamak için açmışlardı. Heidi bir çiçekten diğerine koşuyor, eteğini papatyalar, gelincikler ve çuha çiçekleriyle dolduruyordu. Öylesine heyecanlanmıştı ki

Peter'i de keçileri de unutmuştu. Keçiler bu yenilikten epey hoşnuttu, Heidi'nin neşesi onlara da bulaşmıştı. Bir o yana bir bu yana zıplayıp duruyor, çamur birikintilerinin üstünde uçuşan yusufçuklar gibi zikzaklar çiziyorlardı.

Peter'in görevi ise onları bir arada tutmaktı, ama ne kadar ıslık çalarsa çalsın keçicikler dört bir yana kaçışıp duruyorlardı. Birden Peter'in aklına bir fikir geldi.

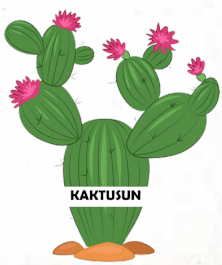

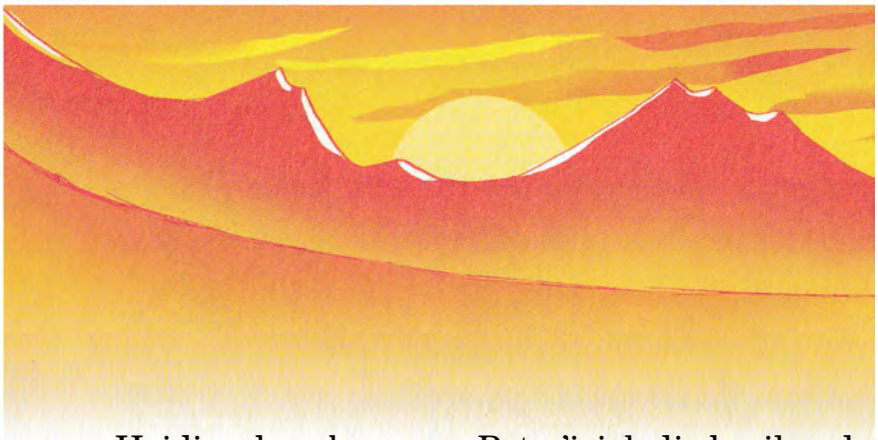
"Gel seni kartalları görmeye götüreyim," dedi Heidi'ye.

Küçük kızın gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi? Hadi gidelim!"

Heidi yokuş boyunca Peter'i izledi, keçiler de Heidi'yi takip ediyorlardı. Peter onları bir arada tutmanın yolunu bulmuştu işte!

Dağların arasındaki en yüksek kırlığa ulaştılar. Burada hava serin ve taptazeydi. Heidi dağlara bakınca onların da bir yüzü olduğunu düşündü. Eski dostlar gibi dağlar da Heidi'ye bakıyorlardı.

Bir kartalın çığlığı sessizliği yırttı. Heidi uçan kuşun yuvasının nerede olduğunu anlamak için peşinden koşmaya çalıştı. Gökyüzü ne kadar da yakın görünüyordu!

Sonra Peter ona tüm keçilerin isimlerini öğretti. Her birinin bir karakteri ve tarzı olduğunu açıkladı. Dikkatli olmak gerekiyordu, çünkü her zaman en küçük keçinin kayalardan düşme ya da

erkek keçinin birileriyle kavgaya tutuşma tehlikesi vardı.

Koşturmalar ve gevezelikler arasında gün bir solukta geçip gitti. Fakat sürprizler hâlâ bitmemişti. Güneş ufukta alçalırken gökyüzü alevli bir kırmızıya büründü ve bulutlar vadide dağıldılar.

"Peter yangın! Dağlar yanıyor! Tüm o karlar, buzlar kıpkırmızı olmuş!"

Heidi çılgınca etrafına bakınarak dört bir yana koşuyor, gördüğü manzaraya ait her detay onu büyülüyordu. Işığın zaferi birkaç dakika sürdü. Sonra güneş battı ve ortalık karanlığa gömüldü. Heidi hayal kırıklığına uğramıştı.

"Endişelenme," dedi Peter. "Yarın yeniden izlersin. Sonraki gün de."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

O akşam Heidi dedesine macera dolu gününü anlattı: çiçekleri, pembe karları, kartalı, keçilerin oyunlarını, kayalıkları ve dağların yüzlerini. Heidi ne zaman bir dağdan bahsetse dedesi hemen ismini söyleyiveriyordu. Ona büyük yangını sorduğunda dedesi yanıtladı:

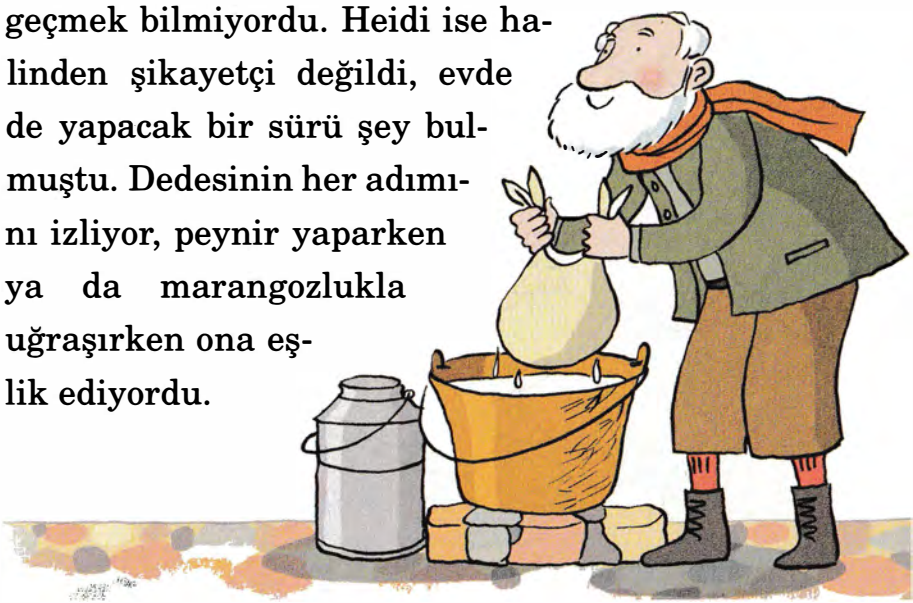
"Güneş, geceleri onu unutmasınlar diye dağlara en güzel ışıklarını armağan ediyor."

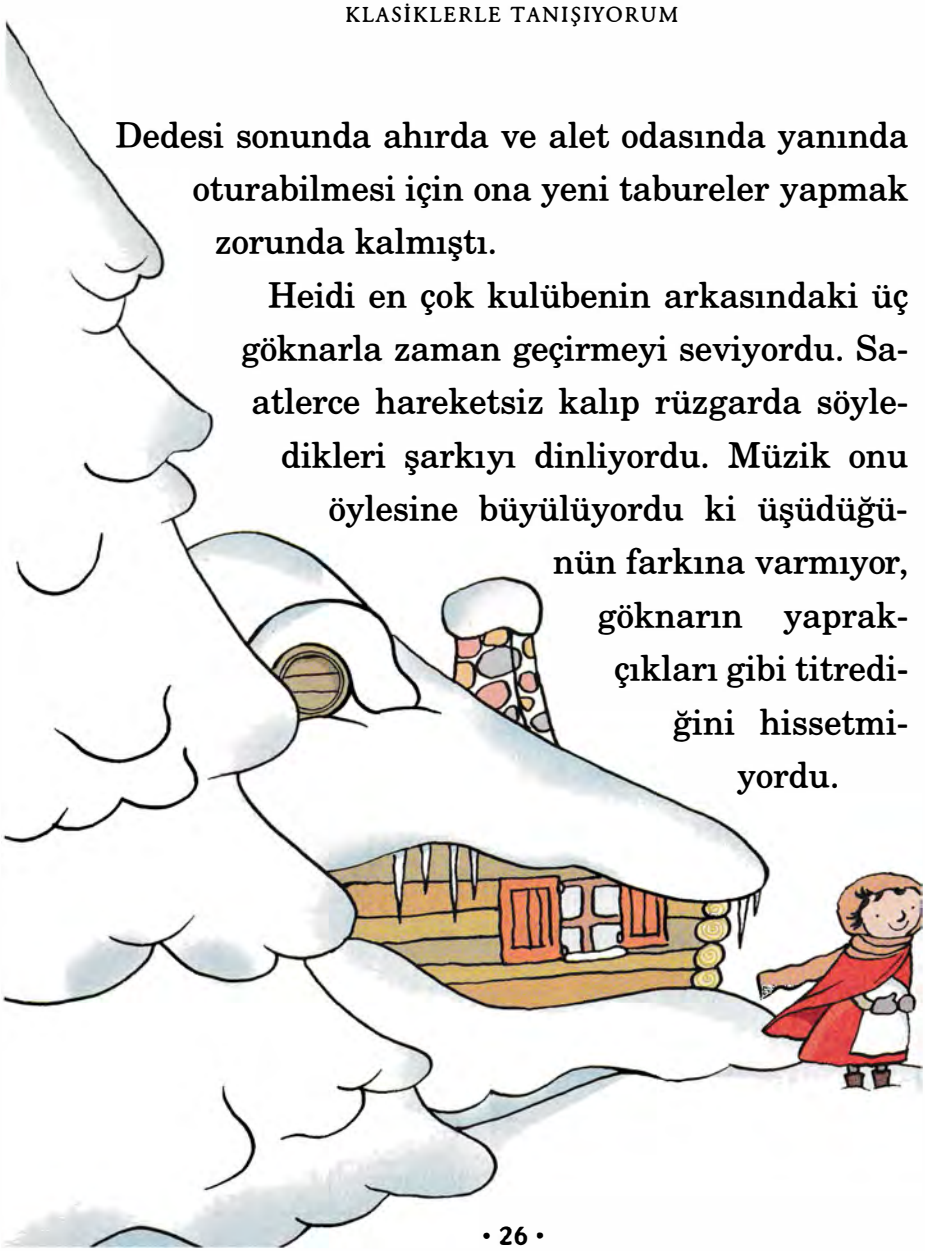

* * *

Yaz mevsimi böylece geçti gitti. Oysa hiç bitmeyecek gibiydi... Heidi kırlara giden Peter'e her gün eşlik ediyor ve her gün onu şaşkınlığa boğan, hevesle dedesine anlatacağı yeni şeyler öğreniyordu.

Sonra sonbahar geldi. Rüzgar sert esmeye başlayınca dağlardaki gezintiler de son buldu. Dedesi Heidi'nin dışarıda üşütmesinden korkuyor, evde kalmasını istiyordu. Peter buna çok üzülmüştü; Heidi olmadan kırlarda günler geçmek bilmiyordu. Heidi ise halinden şikayetçi değildi, evde de yapacak bir sürü şey bulmuştu. Dedesinin her adımını izliyor, peynir yaparken ya da marangozlukla uğraşırken ona eşlik ediyordu.

Dedesi sonunda ahırda ve alet odasında yanında oturabilmesi için ona yeni tabureler yapmak zorunda kalmıştı.

Heidi en çok kulübenin arkasındaki üç göknarla zaman geçirmeyi seviyordu. Saatlerce hareketsiz kalıp rüzgarda söyledikleri şarkıyı dinliyordu. Müzik onu öylesine büyülüyordu ki üşüdüğünün farkına varmıyor, göknarın yaprakçıkları gibi titrediğini hissetmiyordu.

Sonunda kış geldi ve kışla birlikte kar başladı. Önce rastgele birkaç kar tanesi uçuşuyordu, ama sonradan sayıları öylesine arttı ki kapı açılmaz oldu. Nefes kesici bir manzaraydı: Tüm Apler ışıl ışıl bir beyaz sessizliğe gömülmüştü, üç göknar bile bembeyaz paltolarına bürünüp susmuştu.

Heidi hiç sıkılmıyor, günlerini dedesinin onun için yaptığı tahta oyuncaklarla oynayarak geçiriyordu.

Bir gün kapı çaldı. Kulübeden içeri buz gibi rüzgar ve ayaklarında bir topak karla Peter giriverdi! Onca zorluğa aldırmadan onları görmeye gelmişti!

"Uzun zamandır görüşemiyorduk Komutan!" dedi Heidi'nin dedesi ve oğlana bir fincan sıcak sütle yiyecek bir şeyler verdi. "Kalemlerini kemiriyor musun yine?"

"Kalemler mi? Neden? Nerelerdeydin ki sen?" diye sordu Heidi merakla.

"Her kış olduğu gibi, aşağıdaki köydeki okula başladım," diye açıkladı Peter. "Okulda... şey... yani... pek başarılı sayılmam. Kalemimi kemirirken daha iyi konsantre oluyorum da."

"Okul mu?"

"Evet. Bir gün sen de gideceksin," dedi Peter, ağzı peynir ekmekle dolu halde.

Ama dedesi hemen atıldı:

"Heidi'nin okula filan ihtiyacı yok."

Peter boğazını temizledi ve kekeleyerek konuştu:

"Şey... aslında... öğretmen bana bir görev verdi: Karlar erir erimez sizinle konuşmaya geleceğini

iletmemi istedi. Gelecek kış köye taşınmanızı istiyor, böylece Heidi her gün okula gelebilirmiş."

Yaşlı adamın sesi sertti: "Öğretmenine de ki Heidi'nin burada keyfi gayet yerinde. Dört duvar arasında kapalı kalmaktansa açık havada çok daha fazla şey öğreniyor."

Peter omuz silkti ve yemeğini bitirdi. Ama gitmeden önce Heidi'yi bir gün kendisini ziyarete davet etti. Ninesi onunla tanışmak istiyordu. Heidi çok heyecanlanmıştı.

Heidi'nin Peter'i ziyarete gitmek için dedesini ikna etmesi hiç kolay olmadı. Önce hava çok soğuktu, sonra çok kar vardı, sonra çok rüzgar... Derken dördüncü gün, dedesi kızağı almaya karar verdi ve donmuş buzun üstünde kayarken küçük kıza eşlik etti.

"Unutma, karanlık basmadan geri dönmüş ol-

malısın!" dedi dedesi onu Peter'in annesi ve ninesiyle oturduğu evin önüne bırakırken.

Peterlerin küçük evi sade ve hoştu ama tamire ihtiyacı vardı. Her rüzgarda kirişler fena halde çatırdıyor, evin çatısı bir anda uçup gidecekmiş gibi oluyordu. Peter'in ninesi evin bir köşesinde oturuyordu. Heidi'nin ellerini tutmak, parmaklarıyla yüzüne ve saçlarına dokunmak istedi.

"Seni görmüyorum ama çok güzel bir kız olduğunu hissediyorum."

"Işık az olduğu için mi göremiyorsun neneciğim?" diye sordu Heidi. "Şömineyi yakarsam belki daha iyi görürsün."

"Hayır yavrum. Benim gözlerim uzun süreden beri görmüyor."

"Ama nasıl olur? Dışarı çıkalım o zaman! Kar sayesinde her yer apaydınlık, ışıl ışıl!"

"Hayır küçüğüm, kar da görmemi sağlayamaz."

"Ama yaz güneşinde bile mi göremiyorsun? İyi geceler dilemek için güneş en güzel ışınlarını dağlara armağan ettiğinde bile mi?"

"Ne gün doğumunu, ne de gün batımını görebiliyorum Heidi. Ama bana bir faydan dokunsun istiyorsan gördüklerini anlatabilirsin. Sesini dinlemek hoşuma gider."

Heidi ona keçilerin zıplayışlarını, çiçeklerle dolu kırları, üç göknarın şarkısını anlattı. Ve öğlen bir çırpıda geçti. Şiddetli bir rüzgar yine evin kirişlerini çatırdatınca Heidi'nin aklına dedesine verdiği söz geldi.

"Artık gitmeliyim," dedi. "Ama yarın da gelirim. Dedemden de benimle gelip evinizi tamir etmesini isteyeceğim. Onun elinden her şey gelir!"

"Demek öyle..." dedi Peter'in ninesi küçük kızı

yolcu ettikten sonra. "Alpler'deki yaşlı adam insanlardan uzaklaşalı o kadar zaman geçti ki... Heidi onun fikrini değiştirirse bu bir mucize olur."

"Dede!" diye seslendi Heidi kulübeye girer girmez.

"Yarın Peter'in evine geri dönmeliyim, ama sen de benimle gelmelisin. Aletlerini de götürelim çünkü onlara yardım etmemiz gerekiyor, evin kirişleri fena halde!"

"Onlara yardım etmemiz mi gerekiyor? Kim demiş?"

"Kimse demedi ama ben diyorum. Birazcık rüzgar esince tüm ev zangır zangır titriyor dede. Panjurlar çarpıyor, çatı gıcırdıyor ve hepsi korkunç gürültü çıkarıyor. Öyle ki Peter'in ninesi geceleri uyuyamıyor. Zaten yeterince sorunu var: Gözleri görmüyor ve esmer ekmek dişleri için çok sert. Bir

de üstüne sürekli evin başına yıkılması korkusuyla yaşıyor! Korkunç bir şey dede. Yarın gidelim, tamam mı?"

Dedesi küçük kıza baktı. Ona hayır demek mümkün müydü hiç?

Ertesi gün ve sonraki birçok gün daha Heidi ve dedesi Peter'in evinde saatler geçirdiler. Heidi nineyle sohbet ediyor, ona hikaye kitabındaki resimleri anlatıyordu. O sırada dedesi elinde çekiç ve çivilerle çatıyı ve kirişleri tamir ediyordu.

Peter'in annesi gözlerine inanamıyordu doğrusu. Yaşlı adam hiç de tüm köyün anlattığı gibi kötü kalpli ve yabani değildi işte!

Koca bir yıl mutlu günlerle geldi geçti.

İlkbaharın başında güzel bir mart sabahı beklenmedik bir ziyaretçi geldi: Kulübenin kapısında tepeden tırnağa bir şehirli gibi giyinmiş, kafasında tüylerle süslü bir şapkayla Dette Teyze'ydi bu. Dede tek bir kelime söylemeden ona baktı.

Dette Teyze ona hiç aldırmadı:

"Heidi, ne kadar da büyümüşsün! Yanakların ne güzel al al olmuş! Dedenin sana iyi bakacağına emindim zaten. Hep aklımdaydın biliyor musun. Size -o sırada dedeye döndü- hayatımız boyunca beklediğimiz fırsatın ayağımıza geldiğini söylemeye geldim. Franfurt'ta Heidi'yi evine kabul etmeye hazır, başarılı bir beyefendiyle tanıştım. Bu bey sürekli iş seyahatlerine çıkıyormuş ve evde tekerlekli sandalyeye mahkum Klara adında

hasta bir kızı varmış. Klara'nın ona ders veren bir öğretmeni varmış ama kendini yalnız hissediyor ve sıkılıyormuş. Heidi ona arkadaşlık edecek işte! Heidi için büyük bir fırsat bu. Şehirde yaşayacak, okuma yazma öğrenecek ve gerçek bir hanımefendi gibi eğitim ala..."

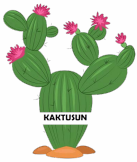
"Lafın bitti mi?" diye sözünü kesti dede.

"Efendim? Size güzel bir haber vermeye geldim ve sen bana böyle mi davranıyorsun? Heidi benimle gelecek ve..."

"Heidi hiçbir yere gitmiyor."

"Ah, öyle mi? Demek cahil kalsın istiyorsunuz. Sizin gibi aksi ve yabani olsun çıksın, sadece keçilerden bahseden bencil biri olsun, öyle mi?"

"Kes sesini!" diye haykırdı dede gözlerinden alevler fışkırarak. "Senin gibi kafasında tüylü bir şapkayla gezen şapşalın biri mi olsun? Götür bakalım becerebilirsen!"

Ve ormana çekip gitti.

Dette Heidi'nin giysilerini toplamaya başlamıştı.

"Haydi Heidi, yardım et bana. Treni yakalamalıyız."

"Ben gelmiyorum."

"Ne? Bu saçma konuşmalarla lütfen sabrımı zorlama..."

"Gelmiyorum ben."

"Heidi, bir düşünsene, şehir ne kadar güzel..."

"Gelmiyorum! Burada iyiyim ben! Dedem var, Peter ve keçiler var. Hem Peter'in ninesinin bana ihtiyacı var."

"Şehirden Peter'in ninesine ne güzel hediyeler alırsın bir düşünsene. Ne kadar sevinir!"

Heidi teyzesinin, giysilerini bir şalın içine koymasını izliyordu.

"Şehirde beyaz ekmek var mı?" diye sordu ona. "Nine o yumuşak, beyaz ekmekleri seviyor."

"Olmaz olur mu!" diye haykırdı Dette Teyze. "Hem de bir sürü beyaz ekmek var!"

"Seninle gelirsem akşama döner miyiz?"

"Tabii. Hadi giy ayakkabılarını."

"Ekmekleri akşam yemeğine yetiştirebilir miyim?"

"Tabii, ama hadi acele et, yoksa treni kaçıracağız!"

"Ne güzel! Nineye beyaz ekmek götüreceğim! Hadi hemen gidelim teyze, hadi!"

Heidi aslında Frankfurt'un çok uzakta olduğunu bilmiyordu. Hiçbir tren onu şehirden geri getirip kulübedeki akşam yemeğine yetiştiremezdi. Bundan habersiz olan küçük kız, kimseyle vedalaşmadan Alpler'deki o çok sevdiği dünyayı aceleyle terk edip gitti.

O günden sonra dedeyi kimse köy merkezinde görmedi. Heidi ile gitmeye alıştığı Peter'in evine bile uğramaz oldu.

İKİNCİ BÖLÜM
FRANKFURT

ARABA büyük ve güzel bir evin önünde durdu. Kapı zilinde "SESEMANN AİLESİ" yazıyordu.

"İşte geldik," dedi Dette Teyze. "Uslu olmaya çalış."

Onları kapıda Kahya Sebastian ve Hizmetçi Tinette karşıladılar ve hemen evi çekip çeviren Bayan Rottenmeier'ın yanına götürdüler.

Heidi Bayan Rottenmeier'ı görünce gülümsemesine engel olamadı: Ne komik görünüşlü bir kadındı bu! Bir köknar ağacı gibi sert ve dimdik

duruyordu; saçları da başının tepesinde küçük bir kubbeye benziyordu. Ama ses tonunu duyunca Heidi'nin neşesi soluverdi.

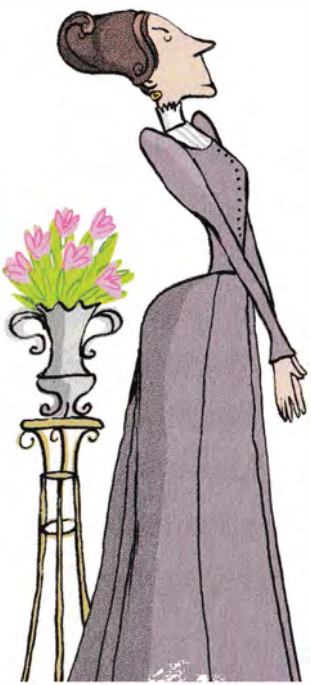
"Hoş geldiniz. Sizi bekliyorduk."

"Hanımefendi," dedi Dette, "izninizle tanıştırayım, bu benim size bahsettiğim yeğenim."

Bayan Rottenmeier Heidi'nin hasır şapkasına ve pamuklu elbisesine şöyle bir baktı.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Heidi."

"Ne biçim isim bu? *Gerçek* adın ne?"

"İzninizle hanımefendi," diye araya girdi Dette. "Adı Adelheid, ama herkes onu..."

"Adelheid! Neyse ki, en azından bu makul bir isim. Kaç yaşındasın?"

"10," dedi hemen Dette.

"Doğru değil, sekiz yaşındayım ben," diye düzeltti Heidi.

Dette gözlerini tavana kaldırdı.

"Sekiz! Bayan Klara'dan dört yaş küçük! Ah, zavallı ben... Söyle bakalım okulda hangi kitapları okudunuz?"

"Okulda mı? Ben hiç okula gitmedim ki."

Bu sözler üzerine Bayan Rottenmeier'ın gözleri kısıldı.

"Hiç okula gitmedin mi? Okumayı bilmiyor musun? Yazmayı da mı? Bayan Dette nasıl bir şey getirdiniz buraya?"

"Düşündüğünüz gibi değil," diye atıldı Dette.

"Heidi çok zeki bir çocuk. Hızlı öğrenir. Hem sonra... özeldir! Bayan Klara'yla hoşça arkadaşlık edecek birini istemiştiniz. Sizi temin ederim ki kimse ona Heidi'den daha iyi vakit geçirtemez! Özür dilerim, şimdi aranızdan ayrılmak ve işime dönmek zorundayım. İzninizle!"

Teyze evden ayrıldı. Bayan Rottenmeier istemeye istemeye Heidi'ye eşlik etti ve Klara'nın yanına gittiler.

Tekerlekli sandalyeyle hareket edebilen Klara günün büyük bir kısmını çalışma odasında geçiriyor, oradan sadece yemeğe ya da uyumaya gitmek için ayrılıyordu. Heidi'yle yalnız kalır kalmaz ona gülümsedi.

"Bana arkadaşlık etmeye mi geldin?"

"Evet, ama sadece akşama kadar kalabileceğim. Yarın Alpler'e dönmüş olmalıyım. Peter'in ninesine beyaz ekmek götüreceğim."

Bu sözler Klara'nın çok hoşuna gitmişti.

"Ne diyorsun! Burada benimle kalacaksın sen. Öğretmenle ders yapacağız. Hiç zor değil, görürsün, sadece birazcık sıkıcı. Ama ikimiz bir arada olunca daha eğlenceli olacak, buna eminim. Benimle yemek odasına gelsene. Akşam yemeği vakti geldi."

Akşam yemeği zavallı Heidi için tam bir işkence oldu. Bayan Rottermeier her fırsatta ona bağırıyordu: Neden kahyaya sen dedin, neden bıçağı doğru kullanmıyorsun, neden su içmeden önce ağzını silmedin... Küçük kızı çıldırtıcı buluyordu! Ama pes etmeyecekti. Yemeğin sonunda Bayan Rottenmeier boğazını temizledi ve küçük bir nutuk attı:

"Dinle beni Adelheid, bu evde yaşamak için öğrenmen gereken bazı şeyler var. Birincisi, hizmetlilerle senli benli olmayacaksın. İkincisi, ekmeği elinle bölmeyeceksin. Üçüncüsü, dirseklerini masaya koymayacaksın. Dördüncüsü, izin istemeden..."

Görgü kurallarından oluşan liste uzayıp gitti. Heidi ise erken uyanmış ve uzun bir yolculuk yapmış olduğu için uyumak üzereydi, gözlerini güçlükle açık tutuyordu.

"... asla bir odaya girmeden önce kapıyı çalmayı ihmal etmemelisin, görgü kuralları gereğince..."

"Bayan Rottenmeier," diye sözünü kesti Klara, "bir ara verin isterseniz. Heidi uyuyakaldı!"

Bu kadarı da fazlaydı. Bayan Rottenmeier sert bir sesle kahyayı çağırdı:

"Sebastian! Onu yatağına götür! Bir an evvel gözümün önünden yok olsun, yoksa sinir krizi geçireceğim!"

Ertesi gün Heidi güzel bir odada uyanınca ne-

rede olduğunu hatırlayamadı. Şaşkınlıkla etrafına baktı, sonra yavaş yavaş aklına geldi: yolculuk, Klara, Bayan Rottenmeier... Heidi aceleyle pencereye koştu. Gökyüzünü ve çimenleri görmek istiyordu. Her zamanki gibi. Ama camlardan başka görülecek şey yoktu.

Kafesin parmaklıklarına çarpa çarpa uçan bir kuş gibi evin bir penceresinden diğerine koştu. Tek görebildiği duvarlardı; duvarlar ve başka pencereler.

"Sebastian," diye yalvardı o sırada geçen kahyayı görünce. "Bana pencereyi açar mısın...ız... lütfen? Kırları ve vadiyi görmek istiyorum!"

Sebastian ona pencerelerden yalnızca şehrin sokaklarını görebileceğini anlattı.

"Manzarayı görebilmek için daha yüksekte olmak gerekir küçük hanım. Mesela, şu çan kulesini görüyor musunuz? Ancak oradan görünür. Şimdi benimle gelin lütfen, Bayan Rottenmeier sizi kahvaltıya bekliyor."

İlerleyen saatlerde ders vermek için öğretmen geldi. Bayan Rottenmeier derin derin iç çekerek Klara ve Heidi'yi öğretmene emanet etti ve yandaki odaya geçti. Henüz birkaç dakika geçmişti ki çalışma odasından büyük bir gürültü yükseldi. Bayan Rottenmeier telaşla odaya girdi ve Heidi'nin masasının devrilmiş, defterlerinin ve mürekkepli kalemlerinin yere saçılmış olduğunu gördü.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı.

Heidi yoldan bir arabanın geçtiğini duymuş ve sesleri çok sevdiği göknarların şarkısıyla karıştırmıştı. Heyecanla ayağa fırlayınca masasındaki her şey devrilmişti. Şimdi sessiz ve ürkekçe önündeki karmaşaya bakıyordu.

Bayan Rottenmeier kendini kaybetmişti:

"Ben böyle rezalet görmedim! Burası çiftlik değil! Derslerde uslu ve sessiz olman gerekiyor, anladın mı?"

Öğle yemeğinden sonra Klara dinlenmeye gitti.

Heidi ise kimsenin onunla ilgilenmiyor olmasından faydalanıp sessizce evden sıvıştı.

Vadiyi görmek için çan kulesine gitmek istiyordu. Ama dışarı çıkar çıkmaz kendini insanlar, arabalar ve karmakarışık sokakların arasında, büyük bir gürültünün göbeğinde buldu. Haliyle kuleyi bulmak biraz zamanını aldı. Kule bekçisi yukarı çıkmasına yardım etti. Ama Heidi'nin tepeden gördükleri ona yetmemişti: Etrafta çatılar, bacalar ve kuleler vardı sadece. Tam oradan ayrılmak üzereydi ki içi kediciklerle dolu bir sepet gördü. Heidi çok sevindi.

"Ne kadar tatlılar!"

"Birini ister misin?" diye sordu bekçi.

"Benim olması için mi? Sonsuza kadar mı?"

"Elbette. Hatta istersen ikisini de alabilirsin."

"Ah, tamam. Biri bana, biri Klara'ya. Bayılacak bu yavrulara!"

Heidi iki yavru kedi seçti ve onları eteğinin ceplerine yerleştirdi. Eve dönmesi epey uzun sürdü çünkü geldiği yolu unutmuştu.

Nihayet evi tanıyıp zili çaldığında kapıyı Sebastian açtı. Kahya nefes nefeseydi.

"Çabuk yemek odasına koşun Matmazel! Herkes sofrada, Bayan Rottenmeier patlamaya hazır bir bomba resmen."

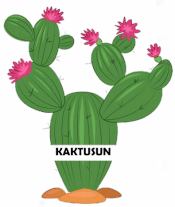
Yemek odasında buz gibi bir sessizlik vardı. Heidi sofraya oturur oturmaz Bayan Rottenmeier çıkıştı:

"Adelheid, kimseye haber vermeden evden çıkmış ve dışarıda dolaşmışsın. Bu, *kabul edilemez* bir davranış. Bu davranışın için senden bir açıklama ve özür bekliyorum."

Miyav.

"Ne? Ne dedin sen?"

"Ama ben..."

Miyav!

"Yeter! Dışarı!"

Heidi korkuyla ayağa kalktı.

"Ama ben..."

Miyav! Miyav!

O sırada kedicikler Heidi'nin ceplerinden fırlamış, yemek odası kıyamet yerine dönmüştü. Bayan Rottenmeier avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

"Aaaayyyy! Felakeeeeet! Eve hayvanlar doluşmuuuuş!"

Bir zıplayışta sandalyenin tepesine çıkmış son sesiyle Sebastian ve Tinette'e bağırıyor, zavallı kahya ve hizmetçi ise odada dört dönerek kedileri yakalamaya çalışıyorlardı. Kedicikler biraz korkuyla birazcık da eğlencesine kaçışıyorlar, sadece iki tanecik olsalar da yedi sekiz kedinin çıkaracağı karmaşayı çıkarıyorlardı. Heidi de onların peşindeydi; içten içe Tinette'in süpürgeyle canlarını yakmasından korkuyordu.

Tüm bu kargaşa sırasında Klara gülüyordu:

"Baksana Heidi, nasıl da zıplıyorlar! Ne kadar güzeller! Şurada işte, hadi yakala!"

Sesemannların evinde o güne dek böyle bir hareketlilik yaşanmış değildi.

Sonunda Sebastian iki yavru kediyi sağ salim yakaladı. Bayan Rottenmeier eski bir elbise gibi bir sandalyenin üstüne yığılıp kalmıştı. Ama kısa sürede toparlandı.

"Adelheid bu defa adamakıllı bir cezayı hak ettin. Hayvanları madem bu kadar çok seviyorsun

seni bodrumdaki farelerin yanına yollayayım da gör."

"Ah, hayır!" diye araya girdi Klara. "Lütfen Bayan Rottenmeier, onu bodruma yollamayın! Sadece beni eğlendirmeye çalışıyordu."

Bayan Rottenmeier Klara'ya karşı çıkmaya cesaret edemedi.

"Pekala. Ama bu son olsun," dedi ve burnunu havaya dikip Heidi'nin yüzüne bile bakmadan odadan çıktı.

Birkaç gün olaysız geçti. Heidi, bunu yapmak bazen hiç de kolay olmasa da, Bayan Rottenmeier'ın gözüne batmamaya çalışıyordu. Günün en güzel anları dersler sırasında yaşanıyordu: Heidi harfleri çizmeyi çok seviyordu ve öğretmen bunu eğlenceli bir hale getirmenin yolunu daima buluyordu.

Klara'yla konuşmak, ona Alpler'deki hayatını anlatmak da hoşuna gidiyordu. Ama tüm bunların sonrasında canı eve dönmeyi o kadar istiyordu ki... Dayanmasının sebebi küçük bir sırrının olmasıydı: Her öğle ve akşam yemeğinde, kimse görmeden cebine küçük bir beyaz ekmek atıyordu. Sonra onu şalına sarıp dolabın dibine saklıyordu. Peter'in ninesine götürmek için epeyce ekmek biriktirmişti! Sesemannların evinde ne kadar kalırsa nineye o kadar ekmek götürebilecekti.

Ama gün geldi Heidi'nin çektiği hasret dayanılmaz bir hal aldı. Artık dayanamıyordu. Dedesinin yanına dönmek, karların ve çiçeklerin üstünde zıplamak, kırlarda Peter ve keçilerle koşmak istiyordu. Hasır şapkasını kafasına geçirdi, beyaz ekmek çıkınını yanına aldı ve kapıya yürüdü.

Fakat ne şanssızlıktır ki Bayan Rottenmeier o sırada pazardan dönüyordu. Kapıyı açıp da

Heidi'yi karşısında bulunca gözlerini kıstı.

"Neler oluyor burada? Nereye Adelheid? Tek başına gezmeye çıkman yasak senin, unuttun mu?"

"Gezmeye gitmiyorum, evime dönüyorum."

"Ne dedin sen? Evine mi? Kimin evine, seni haylaz? Kaçıyorsun sen. Sana evini açanlardan kaçıyorsun hem de! Ah, Bay Sesemann duysaydı ne üzülürdü. Nankörün tekisin sen. Çabuk çıkar şu berbat şapkayı kafandan, Sebastian'a onu şömineye atlamasını söyleyeceğim. Burada ne var bakayım?"

Bayan Rottenmeier Heidi'nin elindeki çıkını kapınca ekmekler yere saçıldı.

"Bu ne rezalet! Bir sürü bayat ekmek! Olacak iş değil... Sebastian gel buraya! Bunların hepsini atın! Bu kız delirmiş."

Heidi haykırdı, ağladı ve yalvardı. Ekmekleri onlara ihtiyacı olan bir nine için topladığını, onu çok özlediğini, Peter'i, dedesini ve keçileri de çok özlediğini anlattı. Ama işe yaramadı. Bayan Rottenmeier onu dinlemedi bile.

Heidi'ye koşarak odasına gitmek ve yüzünü yastığa gömüp hıçkırarak ağlamak dışında bir seçenek kalmamıştı. Klara onu teselli etmeye geldi. Heidi'nin mutsuz olduğunu görmeye dayanamıyordu ama en iyi arkadaşını kaybetmeyi de hiç istemiyordu.

"Ağlama Heidi," dedi Klara. "Nineye götürmen için ben sana bir sürü yumuşacık beyaz ekmek veririm. Söz veriyorum!"

Bu sözler Heidi'yi biraz umutlandırdı ve ağlamayı bıraktı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde uyumak için tekrar yatağına gittiğinde yastığının altında hasır şapkasını buldu. Sebastian onu ateşe atmamıştı demek! Şapkasını sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

Birbirinin aynı günler birbirini kovaladı. Ama o günden beri Heidi eskisi gibi değildi. Ondan istenen her şeyi yapıyordu ama yüzünün rengi gün geçtikçe soluyordu. Saatlerce pencereden dışarı bakıyor, giderek daha az yemek yiyordu.

Dette Teyzesi'nin ona gerçeği söylemediğini, istediği vakit eve dönemeyeceğini anlamıştı.

* * *

"Bugün büyükanne geliyor!" diye haykırdı Klara.

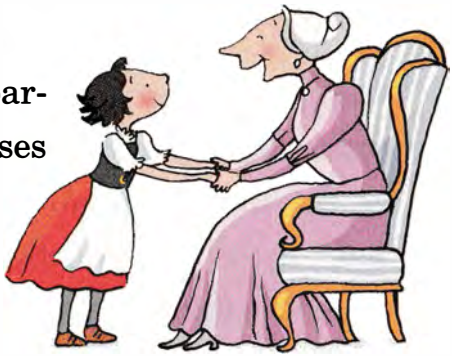
"Büyükanne mi?" Heidi'nin yüzü bir an aydınlandı. Ama sonra Klara'nın kendi büyükannesinden, yani babasının annesinden bahsettiğini anladı.

Sesemannların evi tüm gün boyunca hareketliydi. Tinette görünmez toz zerreciklerini siliyor, Sebastian perdelerin kıvrımlarını düzeltiyor, Bayan Rottenmaier titiz bir komutan gibi her yeri kontrol ediyordu.

Heidi'nin odasına gelip "Sakın ha," dedi Bayan Rottenmeier dişlerinin arasından. "Asla, hiçbir sebeple, ona büyükanne demeyeceksin. O senin için Bayan Sesemann, o kadar. Anlaşıldı mı?"

Heidi başını salladı. Bayan Rottenmeier'ı tekrar sinirlendirmek istemiyordu. Klara'nın büyükannesi gelip de onu çağırdıkları ana dek kendi kendine tekrarladı: "Günaydın Bayan Sesemann."

Heidi ve büyükanne, birbirlerini görür görmez

sevdiler. Büyükannenin parlak gözleri, yumuşak bir ses tonu ve pek güzel beyaz saçları vardı.

"Günaydın Bayan Sesemann," diye onu selamladı Heidi. Sonunda bir şeyi doğru yaptığı için mutluydu.

"Bu çocuk nasıl konuşuyor böyle?" diyerek güldü büyükanne. "Söyle bakalım, adın ne senin?"

Heidi o sırada ona kaş göz yapmakta olan Bayan Rottenmeier'a döndü.

"Şey... değişebiliyor. Benim adım Heidi... ama aynı zamanda Adelheid. Sebastian ise bana Matmazel diyor."

Büyükanne daha da çok güldü.

"Benim için Heidi'sin. Ve bundan sonra bana büyükanne diyeceksin, tamam mı?"

"Tamam büyükanne!" diye haykırdı Heidi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Bayan Rottenmeier sus pus olmuştu. Tüm çabaları çöpe gitmişti! Her ne kadar onu tuhaf bulsa da Bayan Sesemann'a itiraz etmesi mümkün değildi.

Ertesi gün Klara dinlenirken büyükanne Bayan Rottenmeier ile konuşmaya gitti.

"Klara uyurken Heidi ne yapıyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey! Ellerini kucağına koyup oturuyor işte. Aslında bir sürü işe el atabilir..."

"Zavallıcık!" diyerek araya girdi büyükanne. "Ne kadar sıkılıyordur kim bilir. Ona resimli kitaplarımdan bazılarını gösterebilirim."

"Kitaplar mı?" dedi Bayan Rottenmeier küçümser bir havayla. "Emeğinizi boşa harcamış olursunuz. Bu çocuk buraya geldiğinde ne okuma biliyordu ne de yazma. Çok ilerleme gösterdiği de söylenemez."

"O zaman ona sadece resimlerini gösteririm," dedi büyükanne. Bayan Rottenmeier'ın sözlerinden hiç etkilenmemişti.

"Şimdi lütfen bana Heidi'yi getirin. Teşekkürler."

Heidi büyükannenin kitaplarına bayıldı. Büyükanne ona öyküler okurken büyülenmişçesine resimlere bakıyordu.

"İstersen okuman için sana bir kitap ödünç verebilirim," diye teklif etti büyükanne.

"Bu imkansız," diye yanıtladı Heidi. "Ben okumayı bilmiyorum. Öğrenmek çok zormuş, arkadaşım Peter öyle dedi."

"Heidi," dedi büyükanne kızın gözlerinin içine bakarak, "kimine zor gelir, kimine kolay. Peter sana öyle demiş, ama sen Peter değilsin ki. Kendi aklını kullanarak düşünebilirsin. Kendi aklını kullanarak öğrenebilirsin. Eğer kendine güvenirsen okumayı kesinlikle başarırsın. O zaman bu kitap, sana söz veriyorum, içindeki tüm hikayelerle sonsuza dek senin olur. Ve daha birçoğu!"

Bu sözler etkili oldu. O günden sonra öğretmen, Heidi'nin sanki sihirli bir değnek dokunmuşçasına giderek daha hızlı öğrenmeye başladığını fark etti. Küçük kız, çok geçmeden Klara'ya yüksek sesle öyküler okumaya başlamıştı. Bunun üzerine büyükanne sözünü tuttu ve Heidi'nin en sevdiği kitabı ona hediye etti.

Büyükannenin Sesemannların evinde kaldığı süre boyunca Heidi çok eğlendi. Büyükanne zaman geçirmek için sürekli birbirinden değişik ve eğlenceli oyunlar buluyordu. Üstelik o sırada Ba-

yan Rottenmeier da yanlarında olmuyordu, böylece eğlence daha da artıyordu.

Ama büyükanne evden ayrıldıktan sonra zaman zor ve keyifsiz geçmeye başladı. Kitapların dostluğu Heidi'ye binlerce yeni dünya sunuyordu, ama artık aklına sık sık dağlardaki hayatı geliyor, geceleri saatlerce sessiz sessiz ağlıyordu. Bundan kimseye bahsetmiyordu çünkü nankör olduğunu düşünmelerini istemezdi, ama kalbi ev hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

Sonra şu hayalet hikayesi ortaya çıktı.

Bir sabah, Sesemannların evinin kapısı açık bulundu. Herkes hırsız girdiğini düşündü ama çalınan bir şey yoktu. Sonra şiddetli bir rüzgarın açtığını düşündüler ama ertesi gün kapı yine açık bulundu. Üstelik içeriden kilitlenmiş olmasına rağmen!

Bunun üzerine evdeki tüm görevliler hayaletten şüphelenmeye başladı. Bayan Rottenmeier dehşete düşmüştü, Klara artık yalnız uyumak is-

temiyordu, hatta Sebastian bile bodruma yalnız inmeye çekiniyordu. Bir şeyler yapılmalıydı.

Bayan Rottenmeier Sebastian'a ve faytoncu Johann'a geceleri kapının yanındaki odada kalmalarını emretti.

İki adam istemeye istemeye kabul ettiler.

Saat gece yarısını vurduktan bir süre sonra zıplayarak yataklarından fırladılar: Tuhaf bir gürültü duymuşlardı. Odadan çıkınca yüzlerine serin bir rüzgar çarptı. Kapı açıktı. Ama bu kadarla da kalmıyordu: Beyaz bir gölge merdivelerden yukarı çıkıyordu!

Sebastian ve Johann hemen odalarına kaçtılar

ve korkuyla titreyerek kendilerini içeri kapattılar. Gördüklerini Bayan Rottenmeier'a anlatmak için ancak sabah olduğunda odalarından çıkmaya cesaret edebildiler. Bayan Rottenmeier durumun ciddi olduğunu düşündü ve Bay Sesemann'la konuşmak gerektiğine karar verdi.

Klara'nın babasına bir mektup yazdı ve bir an önce eve dönmesini istedi. Bir hayalet eve dadanmış, evdeki sakinleri rahatsız ediyordu. Üstelik biricik Klara'nın da hayatı tehlikedeydi. Bay Sesemann hayaletlere inanmazdı ama kızı çok seviyordu ve onun zaten zayıf olan sağlığına zarar verecek bir duruma izin veremezdi.

Böylece Bay Sesemann yolculuğunu yarıda kesip eve geri döndü. Klara çok sevinmişti. Bay Sesemann hayalet öyküsünü dinledi

ve güldü, duyduklarının kötü bir şaka olduğuna emindi. Bu gizemli durumu bizzat çözeceğine söz verdi. Doktor bir arkadaşını yardıma çağırdı ve giriş katındaki odada nöbet tutmaya karar verdiler.

Gecenin orta yerinde bir gıcırtı duydular. İki adam bakıştılar ve sessizce beklemeye koyuldular. Sonunda beyazlara bürünmüş küçük birinin kapıyı açtığına ve içeri soğuk rüzgarın dolduğuna şahit oldular.

"Heidi?" diye seslendi Bay Sesemann hayretle.

"Şşşt!" diye onu susturdu doktor. "Bu küçük kız uykusunda geziyor."

Heidi aniden onlara doğru döndü, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

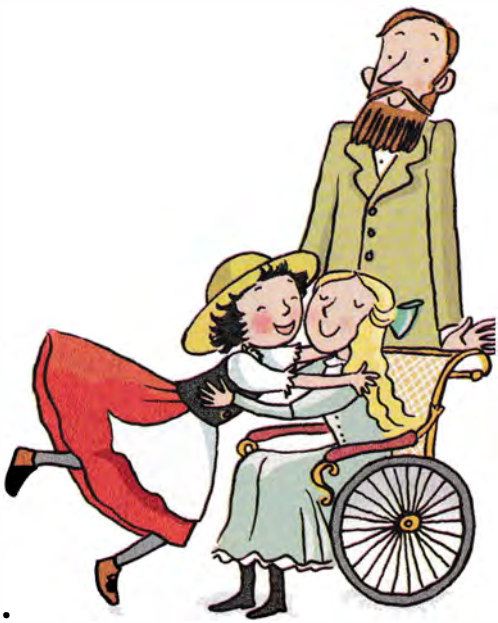
"Ben... ama..."

"Tamam Heidi, her şey yolunda. Bir şey yok. Şimdi seni yatağına götüreceğim," dedi doktor, küçük kızın elini tutup. "Ben onunla ilgilenirim."

Doktor kısa bir süre sonra geri geldi.

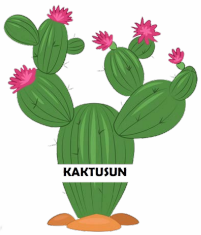
"Ufaklıkla konuştum Sesemann. Uyurgezerlikten daha önemli bir sorunumuz var: Bu kızcağız evini özlemekten hasta olmuş. Eğer burada kalırsa durumu daha kötüye gidebilir. Evine dönmesi gerekiyor. Hemen. Yarın."

Bay Sesemann dikkatle arkadaşını dinledi. O güne kadar kimsenin kendi evinde kötü hissedebileceğine ihtimal vermemişti ama doktorun sözleri açık ve netti. Heidi'nin bir an önce evine dönmesi gerekiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

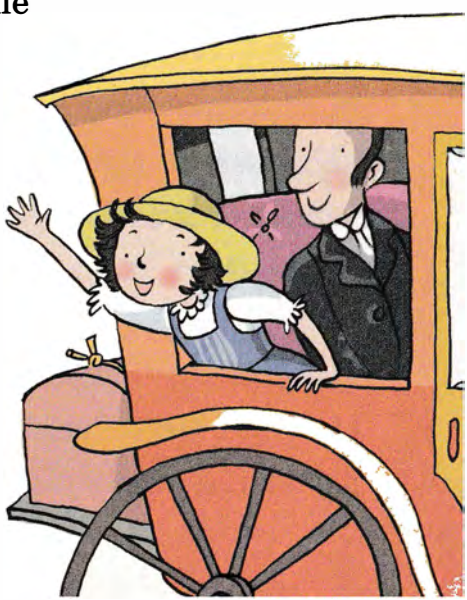

KLARA'YI ikna etmek kolay olmadı. En iyi arkadaşını kaybetmek istemiyordu. Ama bunun Heidi için ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu anlayınca direnmekten vazgeçti. Üstelik bir gün Heidi'yi dağlarda ziyarete gitmek için babasından izin koparmayı bile başardı.

Bayan Rottenmeier'ı Heidi'nin valizini hazırlaması için sabahın erken saatlerinde uyandırdılar. Kadın, yüzünde ciddi bir ifadeyle hayalet hikayesinin aslını ve yolculuk haberini dinledi.

Heidi'nin içinde bir güneş doğmuştu sanki. Uzun süredir olmadığı kadar canlı ve hareketliydi. Haberi alır almaz sevinçle zıplayarak Klara'nın, Bay Sesemann'ın, hatta Sebastian'ın kollarına atılmış, onları uzun uzun kucaklamıştı. Sebastian, Dette Teyze'ye haber vermek ve köye dek Heidi'ye eşlik etmekle görevliydi.

Klara, Heidi'ye iki güzel elbise ve Peter'in ninesine götürmesi için bir sepet dolusu beyaz ekmek hediye etti. Heidi hasır şapkasını takıp kırmızı şalını sırtına aldı, artık yolculuk

için hazırdı. Elbette büyükannenin hediye ettiği kitabı da yanına almıştı. Şimdiden Peter'e okuyacağı öyküleri düşünüyordu.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Heidi Bay Sesemann'a iyiliği ve Klara'ya da tüm hediyeleri için bol bol teşekkür etti.

"Güle güle Heidi! Seni ziyarete geleceğim," diye söz verdi arkadaşı. Ve araba yola çıktı.

Heidi yol boyunca köyden bahsedip durdu. Sebastian onun bu heyecanından etkilenmişti, onu gülümseyerek dinliyordu. Köye varınca Heidi'nin valizini bir at arabasına yüklediler. Heidi, Sebastian'a bundan sonrasını yalnız halledebileceğini söyledi. Sebastian Bay Sesemann tarafından yazılmış bir mektubu dedesine iletmesi için Heidi'ye verdi ve onu sevgiyle kucaklayarak vedalaştı.

Heidi'nin köyün içinden geçerken hissettiklerini anlatmak imkansız. Küçük kızın aklında tek bir şey vardı: Peter'in evine ulaşmak. Koşarak patikadan yukarı çıktı. Elindeki sepet yüzünden

nefes nefese kalmıştı. Nihayet Peter'in evine vardığında kapıyı hızla itip içeri girdi.

"Kim o?" diye sordu nine oturduğu köşeden. "Sadece benim Heidim içeri böyle girer, uzun zaman önce..."

"Nineciğim! Benim! Ben geldim!" diye haykırdı Heidi ve onu kucaklamak için koştu.

Nine Heidi'nin geldiğine inanamıyordu; yanıldığından korkarmış gibi parmaklarını küçük kızın yüzünde ve saçlarında gezdirdi.

"Geri döndüm nineciğim! Sana bir şey getirdim..."

Heidi yumuşacık ekmeklerle dolu sepeti ninenin kucağına koydu. Nine bu sürprize çok sevinmişti.

"Ne kadar yumuşak," diyordu ekmeklere dokunurken. "Heidi sen ne kadar iyi bir çocuksun. Sonunda dualarım kabul oldu, yine senin sesini duyabileceğim!"

"Evet nineciğim. Okumayı da öğrendim! Ne zaman istersen sana dua kitabını okuyabilirim!"

O sırada içeri Peter'in annesi girdi.

"Heidi, sen misin? Ne güzel bir sürpriz! Ne hoş giysiler bunlar böyle..."

"Bunları alabilirsiniz, artık benim ihtiyacım yok," dedi Heidi üstündekileri çıkarıp, sadece şal ve iç elbisesiyle kalarak. "Bu kıyafetlerle dedemin beni tanıması zor olabilir!"

"Gerçekten dağlardaki o yaşlı adamın yanına dönmek istiyor musun Heidi? Herkes onun daha da huysuzlaştığını ve her şeye sinirlendiğini söylüyor. Peter'le bile konuşmuyor artık."

Heidi yanıt olarak, "Ben şimdi gidiyorum," dedi, "en kısa zamanda yine sizi görmeye geleceğim!"

Heidi yokuştan yukarı çıkarken dağ havasını derin derin, doya doya içine çekiyordu. Giderek ha-

fiflediğini hissediyordu. Ama kulübeyi görür görmez birdenbire durdu.

Dedesi ilk karşılaştıkları gündeki gibi bankta oturuyor ve tek kelime etmeden ona bakıyordu. Aslında bu kez dede hayal gördüğünü sanıyordu, çünkü biricik Heidisinin her zamanki gibi çimenlere basan çıplak ayaklarıyla karşısında olması mümkün değildi ona göre...

"Dede!" diye haykırdı Heidi. Kalbi yerinden fırlayacaktı sanki. "Dede! Dede! Dede!"

Heidi kendisini dedesinin kollarına attı ve hiç durmadan konuşmaya koyuldu: Ona Klara'yı, öğretmeni, hayaleti, ekmekleri, Sebastian'ı, kedicikleri, doktoru ve kitapları anlattı.

Arada bir sevinçle zıplıyor, dedesine bir daha, bir daha sarılıyordu.

Bu güzel sürpriz ve yaşadığı heyecan dedesinin gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Nihayet Heidi soluk almak için konuşmasına ara verdiğinde keçilerle Peter geldi.

Peter, Heidi'yi görür görmez olduğu yere çivilendi sanki. Keçilerse küçük kıza doğru koşuyor, sanki

bunca aydır onu ne çok özlediklerini belli etmeye çalışıyorlardı. Onlar etrafında hoplayıp zıplarken Heidi tek tek hepsini kucaklıyor, seviyordu.

"Geri dönmüşsün," diyebildi sonunda Peter.

"Evet. Hayal değil, gerçeğim ben!" dedi gülerek Heidi. "Ve artık burada kalacağım. Sonsuza dek!"

O akşam Heidi sıcak sütünü içerken dedesi Bay Sesemann'dan gelen mektubu okudu. Sonra Heidi'ye bir karar aldığını söyledi: Öğretmenin de tavsiye ettiği gibi, kış geldiğinde köye taşınacaklardı. Böylece Heidi, soğukta fazla yürümeden okula gidebilecekti. Yaz geldiğinde ise yine Apler'e döneceklerdi ve Heidi günlerini kırda Peter'le geçirecekti. Heidi bu habere çok sevindi ve hemen

dedesine Frankfurt'tan getirdiği kitabı ve okumayı öğrendiği hikayeleri gösterdi.

Hayat herkes için yeniden güzelleşmişti. Peter'in annesi ve ninesi Heidi'ye kavuşmakla kalmamış, dedesiyle de yeniden dost olmuşlardı. Peter uzun süredir olmadığı kadar neşeli ve canlıydı artık. Heidi ise sağlığına yeniden kavuşmuş, yüzüne renk gelmişti. Tıpkı denize kavuşmuş küçük bir balık gibi canlı ve neşeliydi.

Birkaç gün sonra, Heidi ve dedesi Peter'in evinde iken, köyden gelen bir çocuk bir mektup getirdi. Bir mektup! Dağlara hiç mektup gelmezdi ki! Klara'dandı. Heidi zarfı sabırsızlıkla açtı ve içindekini yüksek sesle herkese okudu:

Sevgili Heidi,
Sen gittiğinden beri günler boş ve sıkıcı geçiyor.

Ama iyi bir haberim var: Büyükannemi birlikte seni görmeye gitmemiz için ikna ettim. Gelecek sonbaharda seni ziyarete geleceğiz! Sevindin mi? Büyükannem de seni çok özledi; dedeni, Peter'i ve ailesini merak ettiğini söylüyor. Ona tüm keçilerin isimlerini öğretmen gerekiyormuş.

Yakında görüşmek üzere! Herkese selamlar!

Klara

Bu Heidi'nin alabileceği en güzel haberdi. O akşam güneş

batarken gökyüzünü öylesine güzel bir pembeye boyamış, çimenleri ve Apler'deki çiçekleri öylesine tatlı bir ışıkla ısıtmıştı ki Heidi doğadaki her şeyin onunla birlikte sevindiğini düşündü.

"İyi geceler güzel dağlar," diye geçirdi aklından, "yarın görüşmek üzere!"

YAZARLAR HAKKINDA

Johanna Spyri

İsviçre'nin en ünlü edebi eseri *Heidi*'nin yazarı Johanna Spyri, 1827 yılında Zürich'in güneydoğusundaki küçük bir kasabada dünyaya geldi. Spyri, 1879 ile 1895 yılları arasında *Çocuklar ve Çocukları Sevenler İçin Öyküler* başlıklı 16 ciltten oluşan eserler kaleme aldı; bu eserlerden dördü ilgi gördü ancak hiçbiri iki ciltlik *Heidi*'nin başarısının önüne geçemedi.

19. yüzyılın sonuna gelmeden dünya çapında büyük bir başarı yakalamış olan *Heidi*, günümüzde de çocuklar tarafından çok sevilmekte, radyo oyunu ve sinema uyarlamaları büyük ilgi görmektedir. *Heidi*, günümüze kadar 50 farklı dile çevrilmiş, dünya çapında 50 milyondan fazla okura ulaşmıştır.

Chiara Carminati

İtalyan çocuk edebiyatının ödüllü yazarlarından Chiara Carminati 1971 yılında Udine'de doğdu. Trieste Üniversitesi'nde İtalyan edebiyatı eğitimi gördükten sonra, Fransa'da Aix-en-Provence Üniversitesi'nde dilbilim ve metin analizi alanlarında uzmanlaştı. 1999'daki ilk kitabından beri otuza yakın çocuk kitabı yayımladı.

Carminati okuma alışkanlığını yaygınlaştırma odaklı çalışmalarını birçok okul, üniversite ve kütüphane ile birlikte yürütüyor. Dilin işlevinin çeşitliliğini diğer sanat formları ile işbirliği yaparak gözler önüne seriyor; küçük çocukların ilgisini çekebilmek için sesli okumanın önemine inanıyor. Carminati, çocuklar için metinler ve şiirler yazmanın yanı sıra, oyuncular, illüstratörler ve müzisyenlerle birlikte çalışarak çocuklara yönelik tiyatro oyunları da kaleme almıştır. İtalya'da birçok ödüle layık görülen yazarın eserleri Fransızca, Korece, Çince ve Yunanca'ya çevrilmiştir.